

{Ježíš x Kristus / Křesťanství a víra}

Křesťanství není ani teorie (nauka), ani ideologie (logizovaný mýtus), ale je bezpodmínečně vázáno na osobu Ježíšovu. O Ježíšovi je křesťanství přesvědčeno, že to je Spasitel, že to je Boží Syn, Kristus. To je však určitá myšlenková konstrukce, která nese konstatovatelné stopy myšlení mytického a religiózního, ale která se zároveň opírá o pojmovost, jaká charakterizuje metafyziku řeckého typu a původu. Theologické (věroučné, dogmatické) zápasy se zdají svou úporností sugerovat, že pro samo spasení rozhodující není ani tak skutečný (historický) Ježíš, jako spíše nebo dokonce výhradně ono myšlenkové uchopení skutečného Ježíše, tedy pojetí, dogmatická konstrukce. To je ovšem takto do důsledků naprosto nedržitelné. Vzniká proto závažný problém, do jaké míry je určitý způsob chápání Ježíše a jeho díla rozhodující pro spásu. Podle vší „věcné“ logiky posvátné či magické oběti závisí vše na Spasiteli. Zde se však právě ukazuje, že velmi významné je přivlastnění oné oběti resp. jejího významu a důsledku pro každého jednotlivce. Tomuto přivlastnění se začalo říkat „uvěření“ a chápalo se to jako rozumový souhlas s určitým učením o Ježíšovi, tedy s určitým chápáním Ježíše. Co by však mohlo být pro takové chápání důležitější než samo sebezachopení Ježíšovo? A tady se ukazuje další svízele: Ježíš sám sebe chápal jinak, než jak ho potom chápala a dodnes chápe církev. Ježíš např. říkal svým učedníkům: učte se ode mne, následujte mne; církev však z Ježíše dělá nejvyššího obětníka, který umírá na kříži za všechny lidi. Z Ježíše, který byl svědkem víry, učitelem, průkopníkem nového lidství, udělala církev „předmět“ uctívání, „víry“, náboženství. Z historického Ježíše udělala kerygmatického Krista. (22.6.91)

(Praha, 910622-n.)